

Сім'янин
Пол Дезмонд

Френк після одруження з Меган став люблячим чоловіком, після народження дітей – кращим у світі батьком, але одного разу щось пішло не так... Дивні нічні видіння заповнили його розум, а життя покотилося під три чорти. Що ж саме сталося: нервовий зрив, стрес, галюцинації, таємний зговір чи може прояви шизофренії? Знайти відповідь на це питання може лише сам Френк, але для цього йому доведеться здійснити вбивство.

Пол Дезмонд

СІМ'ЯНИН

1

Ніч була прохолодною, але вікно спальні все одно було відчинене. Прохолода не завадила Френку прокинутися, стікаючи потом. Він мало не закричав та стримався, бо поруч солодко спить Меган. Хоча це не допомогло: крізь сон вона відчула його імпульсивні рухи, які він здійснював прокидаючись.

– Знову кошмари? – запитала вона не розплющуючи очей.

– Так, кохана, – відповів Френк тремтячим голосом.

– Що цього разу?

– Не важливо любя, вибач, що розбудив. Поговоримо завтра, а зараз спи, – промовив він цілуючи її в щічку, – солодких снів.

– Як хочеш, Френку, – невдоволено відповіла вона, повернувшись до нього спиною. Їй не подобалось, що він не хоче ділитися з нею своїми переживаннями, кожного разу обіцяє поговорити про це вранці. Щоразу робить все, щоб не говорити про це. Френк і Меган були одружені вже п'ятнадцять років, а він не хоче казати їй, що за нічні страхіття його

тривожать. Дружину це дуже дратувало, а він так кохав її, що намагався берегти від таких речей.

Цього разу чоловікові наснилося власне самогубство. Він сидів на стільці, приклав до скроні свого револьвера і натиснув на курок. Далі пролунав дуже гучний постріл. На цьому моменті він і прокинувся. Сон наче і не був надто страшним, але його правдоподібність лякала Френка. Тим паче, що вдома він дійсно тримав револьвер, точнісінько такий, яким зносить собі мізки у сні.

Йому здавалося, що Меган не варто знати таких речей, щоб вона не хвилювалася. Тому часто змінював тему розмови, жартував, мовляв: «Наснилися, що твої батьки переїхали жити до нас назавжди». Як же йому набридли ці кошмари, не менше, ніж їй.

Чекаючи, доки дружина засне, він втупився поглядом у стелю. Коли вона заснула, то повільно і дуже обережно піднявся з ліжка, попрямувавши до дивану на перший поверх, у вітальню.

2

Вранці Френк прокинувся від галасу дітлахів. Голова у нього тріщала, погані сні більше цю ніч не тривожили, але на дивані спати дещо затісно.

– Тату, ми запізнимось до школи, – звернувся до нього старший син, Уіл.

– Так-так, зараз встаю, снідаємо і ідемо в школу, – сонним голосом відповів Френк, – хоча татко напевне не снідає, а лише п'є каву, – додав, поглянувши на годинник, час якого свідчив про те, що він має бути вже скоро на роботі.

– Уіле, Роне, йдіть по свої портфелі, скоро татко вас відвезе, – відіслала дітей, щоб поговорити з чоловіком, – знову ти на дивані спав? Треба щось з цим робити, якщо не хочеш говорити зі мною, то звернімось до професіонала, – запропонувала Меган.

– Е ні! Ні до яких психотерапевтів я не ходитиму. Не переживай, люба, все минеться, обіцяю, – спробував заспокоїти дружину, на що вона дуже шалено відреагувала.

– Скоро? Вже рік тобі сняться кошмари, від яких ти прокидаєшся з криками або підскакуєш з ліжка, стікаючи холодним потом, і говориш що скоро мине? Френку, задумайся, – цілий рік.

- Дай мені ще трохи часу, люба, якщо кошмари не припиняться, то я піду до терапевта.
- Добре, а тепер снідай, пий каву і відвези дітей до школи.
- Я не встигаю поснідати, просто вип'ю кави, мав би й так вже виїхати.
- Ну добре, випий кави й не забудь свій обід.
- Дякую, кохана.

Після обіцянки Френка Меган почувала себе краще, напруга зникла з її обличчя та і йому самому стало легше, знаючи, що дружина заспокоїлась. Він піднявся з ліжка, поцілував її та пішов на кухню, випивши швиденько каву, схопив коробку для обіду і попрямував до дверей.

- Діти, пора їхати, спускайтеся скоріш! – покликав їх батько.
- Уіл і Рон швидко спустилися вниз зі своїми портфелями.
- Не забудьте свої обіди – Меган дала дітям по пакунку.
 - Дякуємо, матусю – відповіли вони та побігли навипередки до машини.
 - Все, ми поїхали, люба, – промовив Френк, поцілувавши її перед тим, як перейти поріг.

3

Відвізши дітей до школи, відразу поїхав на роботу. Так поспішав, що навіть штраф за перевищення швидкості отримав. Перед дверима до офісу на нього вже чекав шеф.

- Френку, ти запізнився на п'ять хвилин, – звернувся той.
- Так, вибачте, пане Вуйле, знаєте, як воно буває... дітей в школу відвести треба, на дорогах пробки, – почав виправдовуватися, але це йому як завжди не допомогло, адже Йон Вуйл був ще тим скнарою.

Звісно нічого серйозного Вуйл ніколи не робив через запізнення та інші дрібниці, але нотації читав довго, іноді штрафнував на невеликі суми в залежності від кількості відсутнього часу на робочому місці. З нього часто кепкували поза спиною, виглядав він

трохи незграбно, мав лисину на голові, був низьким і трохи товстим. Особливо весело було споглядати, як він підходив до найвищого працівника на всьому поверсі – Кайла. Йон дивився йому в обличчя знизу вгору і кричав через якісь помилки, запізнення, чи просто показуючи всім свій авторитет, а Кайл дивився на нього опустивши голову, як на маленького злого карлика. Ще більшої комічності Йону надавав азіатський акцент, бо частково він був китайцем.

– Сьогодні ти заробив на десять баксів менше, – немовби погрожуючи відповів начальник.

– Добре, пане Вуйле, як скажете.

– Чому ти ще досі тут? Ану йди працювати, бо ще десять баксів зніму!

– Вибачте, вже біжу, пане Вуйл, – з цими словами Френк побіг на своє робоче місце, штраф його не дуже злякав, навіть підняв настрій, начальник повеселив його ще на початку робочого дня.

Френк сів у крісло та увімкнув комп'ютер. Почав заповнювати електронні документи, роздруковувати їх, перечитувати, відповідати на дзвінки, простіше кажучи – нарешті почав працювати. Таких самих працівників як і він сам було ще з десяток і всі працювали в одній кімнаті, розділеній метровими перегородками, свій власний офіс був лише у пана Вуйла та його секретаря. Робота в офісі кипіла. В торгових компаніях завжди так, лиш встигай заповнювати папери та відповідати на дзвінки клієнтів.

Нарешті робота пригальмувала. Настала обідня перерва. Як же дістали ці кляті клієнти, іноді телефонують й самі не знають чого хочуть, а бува, такі недоумки дзвонять, від яких голова боліти починає, а у Френка вона і так боліла після майже безсонної ночі. Іноді, під час обідньої перерви, коли не було ніяких дзвінків, йому здавалося, що його хтось кличе. Він вважав це наслідком робочої перевтоми та безсоння, дивним маревом.

– Френку, Ви тут? – звертався до нього уявний голос, – Френку, Ви ще з нами? Ви чуєте мене?

– Френку! Френку, агов!

– Га? Що? – підскочив Френк.

– Що, знову не виспався і заснув під час обіду? – запитав Ніл.

– А, це ти, друже? Я вже думав, знову той Вуйл причепився...

– Чув, він штраф тобі зробив на цілих десять баксів? – поцікавився посміхаючись Ніл.

– О так, закладаємось, він відрахує ці десять баксів собі у кишеню і купить на них пончиків? – пожартував Френк.

– А чом би й ні, – підхопив Ніл

– Я так розумію, тобі знову жахіття снилися? – запитав у Френка Ніл.

– Ще б пак! Як же вони мене дістали!

– То що наснилось цього разу? – обличчя Ніла вже не було таким веселим, як тоді, коли вони обговорювали шефа.

Він був кращим другом Френка і його дійсно хвилював його стан, адже Френк вже давно у його очах був як сам не свій, неначе його підмінили. Все своє життя активний і життєрадісний, а тут рік, чи навіть більше, весь час сонний, трохи апатичний та, навіть, дещо занудний тип.

– Давай, я тобі пізніше розповім, друже.

– У такому випадку, пропоную тобі після роботи сходити та випити чогось, розслабитися тобі не завадить.

– Ну, не знаю, напиватись я точно не збираюсь, дружина і так на мене зла трохи, бо не розповідаю їй про свої кошмари, намагаючись уберегти її, а то ще подумає що у мене дах іхати починає.

– Ніхто не буде напиватись, просто розповіси мені про свої страшні сни за келихом пива.

– Якщо так, то умовив, але тоді з тебе пиво, – посміхнувся Френк, – і безалкогольне, нам ще за кермо сідати потім.

– Домовилися, друже, а зараз з'їж уже свій обід нарешті, обідня перерва не для того щоб спати. Думаю, десять хвилин тобі має вистачити, а я піду за свій стіл або може до Кейт, позалицятись, – посміхнувся Ніл, який все-таки пішов до Кейт, отримувати чергової прочуханки.

Кінець ознайомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию
(http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22199275&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.